

ling was het weer voorbij. Melancholiek gelaten blikte ze door de vensterruit over de frissche dahlia's heen. Iets van een ongekend medelijden, van een stille meewarigheid sprak uit hun bloemenoogen.

Het ging voorbij, zooals alles in dit leven.

September was zeer schoon en warm, met stille, zoele dagen vol geuren van rijpend fruit, vol van gebruide menschen en koele, hooge nachten met weelde van sterren en maanlicht.

Haar gelaat verwierf hooger glans en innigheid, dat waas hetwelk de moeder doet vermoeden en leelijke vrouwen schoon en aantrekkelijk maakt. De gierige wordt vrijgevig, de vermoeide spreidt een zachten glans van levensblijheid om zich.

Aan het einde van de vijfde maand voelde zij eensklaps een hevigen scheut door haar lichaam varen. Haar gelaat vertrok in kramp, maar eensklaps ontspande het zich, vloede over in een ongekend gelukkigen glimlach. Twee stille tranen drupten op haar handen, welke steunend op het gezwollen lichaam lagen als rijpende vruchten.

„Het beweegt” mompelde ze trillend. En in spanning wachtte ze. Ze werd behoedzamer en zorgelijker in haar bewegingen. Des avonds, bij het naar bed gaan overviel haar een vage angst. „Zou 't . . .” prevelde ze.

Hij keerde drie maanden vroeger terug. Met bonzend hart en trillende beenen stond hij voor 't huisje en durfde de deur niet ontsluiten.

Eindelijk opende hij haar, trad binnen, en oogenblikkelijk omgaf hem de angstaanjagende geur van ziekenhuizen. In de kamer spraken vreemde stemmen. Angstig trad hij naar binnen. Het was er halfduister; een zuster, een dokter, buurvrouwen. Allen keken op, zagen hem ontzet aan.

„En?”

De dokter maakte een gebaar van diepe meewarigheid. Daarna antwoordde hij langzaam, hem in de oogen ziend en de handen op zijn schouders leggend:

„Je bent de vader van een lieve blonde dochter met bruine oogen.”

Daarbij zag hij hem aan, suggereerend zijn andere weten om den stam die bezweek onder een te rijke loot.

De begrafenis was stil en zeer droevig. Hij sprak in die dagen geen woord. Stom, zonder een klacht verrichtte hij de uit traditie geboren handelingen. Het meisje bracht hij bij de zuster zijner gestorven vrouw.

„Zorg er goed voor,” zei hij schor en verdween met iets oneindigs gebroekens in de kloeke schouders en gebogen hoofd. Hij vertrok en men vernam niets meer van hem.

Een andere vrouw hield nu het kleine wicht in de armen.

„Zoete Heleentje” lispelde ze, het warme lijfje teer tegen zich aandruk-